

HỒI 29

CÙNG CHUNG HOẠN NẠN

Người thương buôn không trả lời, bỗng xóc nạng lên đi thẳng lại bên bờ vực dòm xuống cười khúc khích:

- Cái con mèo ngu si của cô khá lắm, không biết nó dùng móng bầu vào cái gì mà cho đến bây giờ vẫn chưa rơi hẳn xuống.

Tuy sợ nhưng Chu Thất Thất không dấu được vẻ vui mừng:

- Hẳn chưa chết ư?

Người thương buôn nói:

- Chưa, hẳn chưa chết, hẳn còn cố bò lên, nhưng tiếc vì hẳn hoài công chứ làm sao mà bò lên được. Này, cô bé muốn xem thử không?

Chu Thất Thất thật không muốn xem chút nào cả nhưng nạng chưa kịp nói gì thì người thương buôn đã đưa người nạng ra ngoài miệng vực...

Nạng run rẩy hồi hộp mở mắt ra...

Rõ ràng, dưới vực sâu thăm thẳm mù mù, hai bên vách dựng đứng đá chia ra như mũi sắc, có một người đang lo nhoi nhích từng chút một hết sức khó khăn...

Chu Thất Thất choáng váng nhắm nghiền mắt lại van xin:

- Tôi van lạy người, xin người cứu dùm hẳn ...

Người thương buôn cười:

- Cứu hẳn? Tại làm sao ta lại phải cứu hẳn?

Chu Thất Thất run run:

- Hẳn vì lòng tốt muốn cứu người nên hẳn mới... bị xuống dưới.

Người thương buôn cười lớn:

- Ta theo các người riết đến đây mới nảy sinh cái kế kỳ diệu này, đâu lại có chuyện ném rồi lại cứu.

Chu Thất Thất tức quá thét lên:

- Người là súc sinh... người là ác ma.

Người thương buôn càng cười lớn hơn nữa:

- Đúng. Ta là ác ma. Nhưng tại sao hồi nãy lại chẳng nghĩ ra? Tại làm sao ở đây có người kêu cứu? Tại sao người lại xúi hẳn lại cứu làm chi? Có phải người hại hẳn không?

Nhớ lại Hùng Miêu Nhi không chịu mà mình cứ thúc mãi Chu Thất Thất nghe lòng như dao cắt, nàng khóc thét lên:

- Hùng Miêu Nhi ... tôi hại anh... tôi giết anh rồi Hùng Miêu Nhi ơi. ...

Từ dưới vực sâu vọt có tiếng của Hùng Miêu Nhi vọng lên:

- Thất Thất ... Chu Thất Thất, cô ở đâu? Thất Thất có sao không?

Tiếng kêu bộc lộ cả một sự thất vọng cho mình và lo lắng cho người khác... Thân mình đang gồng trong cái chết Hùng Miêu Nhi lại còn tâm trí để lo nghĩ cho nàng, quả là một tình cảm không gì đổi được...

Chu Thất Thất nghe như ruột mình bị đứt ra từng khúc.

Máu theo nước mắt đầm đìa...

Nàng ráng thét lớn:

- Hùng Miêu Nhi ... Miêu Nhi... anh ở đâu?. ...

Nàng vừa thét vừa vẩy, cố làm cho mình tuột khỏi tay tên ác ma để rơi xuống vực sâu, để cùng chết với Hùng Miêu Nhi.

Bây giờ nàng chỉ còn mỗi một ước mong được chết mà thôi. Mà phải chết dưới vực này, chết cùng với người đã vì nàng mà chết...

Những chuyện gì khác nàng không còn nghĩ đến nữa.

Nhưng hai cánh tay của tên ác ma y như một cái khuôn sắt, hằn kẹt chặt lấy nàng, không còn cách gì có thể làm cho vọt ra được.

Chu Thất Thất rít lên:

- Buông ra... buông ta ra.

Người thương buồn cười ha hả:

- Cục cưng ơi, ta không buông ra đâu. Ta đã biết bao nhiêu cục khổ mới nắm được cưng trong tay thì sao lại dễ dàng buông ra chứ? Từ nay cô bé đừng nghĩ đến cái chết vô ích.

Chu Thất Thất vọt khóc lớn lên:

- Trời ơi. Tại làm sao tôi lại không chết được. ...

Người thương buồn cúi mặt xuống:

- Chết à? Ha ha... lạ lắm, có người không muốn chết thì lại chết một cách dễ dàng, trái lại, có kẻ muốn chết mà lại rất khó khăn...

Hắn chấm dứt câu nói bằng một tiếng cười ròn rợn và vùng nhấc chân hất một khối đá thật lớn lăn xuống vực...

Tiếng khối đá lăn theo mé vực nghe đã lạnh người rồi, nhưng khi nó xuống tới đáy vực thì một tiếng vọng lên mới thật là khiếp đảm. Tiếp theo tiếng rú từ

dưới vực sâu là tiếng kêu đau đớn của Chu Thất Thất ở trên bờ, nhưng nàng chỉ kêu được nửa chừng rồi nghẹn cứng.

Không khí hoàn toàn im lặng, sự im lặng của chết chóc, của đau khổ...

Chu Thất Thất đau xót gần như ngất lịm... Trước mặt nàng cứ chập chờn mờ hồ như thấy từ dưới vực sâu, vóc thân vạm vỡ của Hùng Miêu Nhi ... giờ đây chỉ còn một đồng thịt bầy nhầy...

Nàng chết điếng khi khối đá rơi xuống và tiếng rú của Hùng Miêu Nhi ... Toàn thân nàng như cây đóng, nàng không cử động gì được nữa... Mãi một lúc thật lâu nàng mới cảm thấy tên ác ma bỗng nàng đi, nhưng hẳn đi đâu? Đã đến nơi đâu? Nàng hoàn toàn không biết.

Mà thật ra nàng cũng không muốn biết làm gì. Bởi vì một khi đã lọt vào tay tên ác ma này thì bất cứ con đường nàng thì cũng đi vào địa ngục.

Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn thấy hẳn đi ngược trở lên, đi lên đỉnh núi.

Đường đi khắp khênh quanh co, có lúc không thấy đâu là đường nhưng tên ác ma vẫn đi một cách dễ dàng, y như là hẳn rất quen thuộc đường đi nước bước ở đây lẫn.

Hẳn đã đi nhiều lần rồi chẳng?

Và hẳn đưa nàng đi đâu? Không muốn biết nhưng nàng vẫn tự hỏi...

Đỉnh núi hoang vu lại có một rặng rừng thông và khoáng tuyết đứng mập mờ trong rừng thông ấy chấp choá như có tường cao mái ngói.

Thật là lạ.

Chu Thất Thất vọt kêu lên:

- Đứng lại.

Người thương buôn gặng lại:

- Đứng lại?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Phải, đứng lại đi. Ta có chuyện muốn hỏi.

Người thương buôn hơi ngạc nhiên:

- Cô có chuyện muốn hỏi?

Hẳn dòm xuống mặt Chu Thất Thất, da mặt trắng xanh của nàng chợt có vẻ hồng hào, tia mắt tuyệt vọng của nàng chợt thoáng về đặc ý...

Thật y như kẻ chết đuối vớt được phao. Nhưng Chu Thất Thất trong tình cảnh này đã vớ được cái gì? Nàng đang nghĩ gì? Tên ác ma thật thắc mắc.

Chu Thất Thất nói lớn:

- Ta bảo đứng lại thì ngươi phải đứng lại. Ta hỏi thì ngươi phải trả lời. Hiểu chưa?

Người thương buôn bật cười:

- Cô bé, cô biến thành người xuống lệnh cho ta bao giờ thế? Cô đang nghĩ một chuyện gì kỳ cục lắm phải không?

Chu Thất Thất hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi là ai à?

Người thương buôn gặng lại:

- Mà nếu biết thì sao?

Chu Thất Thất nói:

- Ngươi là môn hạ của Khoái Lạc Vương, ngươi có cái họ đôi là Tư Đồ, ngươi là tên ma đầu chuyên đi tìm gái đẹp cho Khoái Lạc Vương. Bây giờ ngươi mang ta đến cho hắn, mang ta đến để làm tì thiếp cho hắn.

Người thương buôn cười:

- Đúng, nhưng rồi sao?

Chu Thất Thất nói bằng một giọng trang nghiêm:

- Bây giờ đây nếu ngươi không nghe ta, đến khi ta làm ái thiếp của hắn rồi, lẽ tự nhiên ta sẽ có cách... có cách làm cho hắn sủng ái...

Những câu nói của nàng tự nhiên là có sự nỗ lực, có một cố gắng hết sức, tuy nhiên, trong tình cảm hiện tại nàng cũng không tránh được ghen ngào.

Nàng cố nén tiếng thở ra, cố tạo một tiếng cười:

- Và nếu ta đã thành ái thiếp của hắn rồi, lời nói của ta đối với hắn có nhiều hiệu quả... Giả như ta bảo hắn giết ngươi thì có lẽ cũng không khó khăn lắm đâu.

Đòn tâm lý của nàng có hiệu lực. Gã thương buôn phải ngẩn người ...

Chu Thất Thất cười nói tiếp:

- Những lời ta nói chắc ngươi không đến nỗi u tối mà nghĩ rằng ra kiếm cách dọa nạt. Không ta nói là làm, và khi làm thì ngươi biết ta có thừa sức. Ngươi cứ tưởng tượng đi, dễ sợ lắm...

Gã thương buôn nói:

- Phải, dễ sợ lắm.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Nếu sợ thì ngươi cần phải...

Gã thương buôn vụt cười ngất:

- Cô bé, những việc ấy, những lời nói ấy nghĩ ra được quả là khá thông minh... Cô bé thông minh, có lẽ ta sẽ thưởng cô bé bằng một cái hôn mới được...

Gã cũng thuộc vào loại nói là làm, hấn cúi xuống hôn vào mặt Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất giận run:

- Ngươi... ngươi... nhớ lời ta nói...

Gã thương buôn không nói, cứ ngửa mặt cười và đi thẳng vào cụm rừng thông. Trong đám thông rừng, một trang viện đồ sộ ra ngoài ý nghĩ của những ai chưa biết. Vòng tường màu hồng cao ngất, mái ngói cong vút rục rỡ, quả là một trang viện hào hoa.

Phía trước không một bóng người, gã thương buôn cứ đi vào một cách tự nhiên, y như trang viện đó của gã.

Chu Thất Thất nhìn trang viện này thật là tuyệt vọng, nàng nghĩ có lẽ đây là sào huyệt của Khoái Lạc Vương.

Hơi ẩm len vào cơ thể, Chu Thất Thất thấy gã thương buôn đưa mình vô một gian phòng khá trang nhã, chính giữa có một lò sưởi lửa hồng rùng rục... Nhưng bốn bên vẫn không thấy bóng người.

Gã thương buôn bỏ Chu Thất Thất lên một cái phản lót nệm thật êm.

Nàng co quắp lại khi nhìn đôi mắt rục lửa của gã ...

Nàng nhắm mắt lại, tim đập thình thịch. Nàng không dám nhìn đôi mắt kỳ dị của gã.

Trong một gian nhà không một bóng người này, nàng không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra...

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa quả quyết được tên ác ma này là đàn ông hay đàn bà. Nhưng nàng thấy ánh mắt của hấn đang đầy rục lửa dục...

Lần này nàng cảm thấy lửa dâm loạn trong đôi mắt hấn rõ ràng hơn lần trước. Lần mà hấn còn trong lót mụ áo xanh.

Cũng đôi mắt đó, nhưng lần trước và lần này hoàn toàn khác biệt. Và chính ngay lần này, mỗi lúc lại cũng khác nhau. Thật là kỳ dị, nàng không sao đoán nổi tâm địa của gã.

Nàng nhắm mắt cắn răng chờ đợi. Nàng cũng không biết chờ đợi cái gì? Nhưng “cái gì” đó nàng biết tất sẽ phát sinh. Và tự nhiên nó hoàn toàn bất lợi, hoàn toàn nguy hiểm cho nàng.

Thế nhưng qua một lúc thật lâu, nàng vẫn không thấy gã thương buôn ác ma động tịnh.

Nàng cắn răng chịu đựng sự căng thẳng tinh thần này, một sự căng thẳng của con người biết trước muôn ngàn nguy hiểm và không có sức đối phó. Nó làm cho từng sợi lông, cọng tóc trong người nàng như dựng đứng lên...

Thình lình, nàng thấy hắn bỏ đi ra. Dáng đi của hắn chậm chạp nhưng không quay lại. Nàng không tin chắc mặc dù nàng đã hé mắt ra dòm.

Nàng thấy bóng hắn đã ra khỏi cửa.

Thật vô lý, sao lại không có chuyện gì cả? Sao hắn lại bỏ đi? Nàng thở phào nhưng rồi con lo lắng lại cũng kéo về...

Sao hắn đi ra? Hắn bỏ luôn nàng à? Sao lại có chuyện dễ như thế được?

Không, Chu Thất Thất thấy không vô lý gì hết. Nàng đã ở trong tay hắn, bao giờ hắn muốn ra tay lại không được? Có gì đâu phải vội.

Hay là bên ngoài hắn làm ra vẻ xem mình không ra gì hết, nhưng sự thật những lời hăm dọa của mình khi nãy đã làm cho hắn không dám vô lễ?

Không, một ác ma như thế nhất định mình không dọa được hắn đâu... Bây giờ hắn bỏ đi, nhưng biết đâu đó chỉ là thời gian sắp đặt thủ đoạn đối phó? Chu Thất Thất cứ suy nghĩ lòng vòng, chính cái suy nghĩ không căn cứ ấy đã làm cho nàng lúc sợ, lúc buồn, lúc hi vọng...

Càng suy nghĩ, nàng càng cảm thấy bóng dáng tên ác ma này không giống lắm như mục áo xanh hôm trước.

Hay hắn không phải tên ác ma đó?

Nhưng rồi nàng lại thấy đúng. Đúng là mục ác ma ấy chứ không phải hai người...

Nàng bắt đầu quan sát, trong gian phòng này, món gì cũng đều là sang trọng cả. Bất cứ thứ gì, từ phản nằm, đến bàn ghế, ly tách, bình hoa... mỗi thứ đều hoa lệ, xinh đẹp.

Nàng kinh ngạc hết sức. Nếu đây là cánh cửa Khoái Lạc Vương thì quả là điều mà không ai tưởng tượng ra được...

Hắn chưa đến Trung Nguyên mà đã âm thầm xây dựng một trang viện như thế sao? Mà ai bố trí cho hắn?

Không, tên ác ma ấy không thể có được bộ óc mỹ thuật như thế này...

Hay nơi đây là của Kim Vô Vọng dựng nên? Kim Vô Vọng thì còn có thể. Họ Kim có lòng tốt, tự nhiên biết thưởng thức cái đẹp, điều đó có thể có lý hơn. Nhưng nếu nơi này là do Kim Vô Vọng thiết lập thì tại sao không nghe hắn nói?

À, lại có một điều nữa... dấu chân của bọn Thiên Pháp đại sư cũng lại đi lên hướng này. Dấu chân của họ biến mất nơi ngôi đình phía dưới có phải trong ngôi đình có con đường ngầm dẫn lên đây? Nếu không thì bay đi đâu?

Nhưng cũng không phải, Kim Vô Vọng đâu có phải hạng bị bắt rồi khai và dẫn về căn cứ, con người đó tính tình như thế, cho dù bị bắt, bị khảo, nhất định không bao giờ nói ra sự bí mật của họ... Mắt Chu Thất Thất chợt loé lên. Hay là Kim Vô Vọng không bị bắt, ngược lại, số người kia bị Kim Vô Vọng bắt dẫn lên đây?

Nếu Kim Vô Vọng mà có ở nơi đây thì nhất định nàng sẽ được cứu...

Nhưng, Kim Vô Vọng làm sao lại có thể bắt bốn người ấy được? Đâu phải chuyện dễ như thế?

Nàng cứ vòng quanh vòng quanh suy nghĩ, nhưng càng nghĩ, ý càng loạn lên... Đầu óc cứ bị xáo trộn xà ngầu...

Trong lúc tâm trí đang căng thẳng vì suy nghĩ, Chu Thất Thất chợt thấy ngoài cửa có bóng người nhoáng lên... Nàng quay nhanh dòm lại, tại sao cảm thấy bóng người quen quá...

Ai? Ai mà có vóc dáng quen thuộc thế?

Nàng đâm ra hốt hoảng không vì sợ sệt mà là do đầu óc quay cuồng...

À... mắt Chu Thất Thất vụt sáng lên...

Nàng nhớ ra rồi, vóc dáng quen thuộc ấy là hình bóng của Lý Trường Thanh.

Vóc người tầm thước uy nghi, thêm chòm râu phơ phất không phải Lý Trường Thanh thì còn là ai nữa?

Nhưng “Bất Bại Thần Kiếm”, người anh hùng họ Lý sao lại ở đây?

Nếu quả bị Kim Vô Vọng bắt dẫn về đây thì sao lại có thể tự do như thế ấy?

Còn nếu ông ta uy hiếp được Kim Vô Vọng, buộc dẫn về đây thì tự nhiên phải chạm mặt với tên ác ma rồi chứ?

Và nếu thế thì cho dù ai thắng ai bại cũng phải có tiếng động chứ sao lại im rờ như thế?

Hay là ông ta là đồng bọn với gã thương buôn ác ma?

Không, không thể như thế. Bằng vào danh nghĩa của ông ta, không thể có chuyện như thế được.

Nếu không như thế thì làm sao lại có chuyện mập mờ?

Chu Thất Thất lại bắt đầu rối trí...

Sao câu chuyện lại có nhiều nghi vấn như thế? Sao lại mâu thuẫn nhau như thế? Một vấn đề càng nghĩ càng thấy không hợp tình hợp lý chút nào cả.

Ý nghĩ của nàng bị cắt đứt khi có hai bóng người đi vào.

Đi đầu là một người ốm nhỏ, áo rộng phủ lợp thược dưới đất, mặt phủ chiếc khăn đen, hai tay co rút trong thân áo rộng, chẳng những tướng mạo không xem rõ được mà con không hiểu được đó là đàn ông hay đàn bà nữa.

Người đi sau cao lớn, mắt tròn mày rậm, mặt đen như trôn chảo, nhìn qua là biết ngay là một người có sức lực nhưng bất trí.

Biết họ vào đây khó mà có được một ý lành... Nhưng Chu Thất Thất vẫn thét lên:

- Các ngươi là ai? Vào đây có việc gì?

Người che mặt nói:

- Là ai cô không cần biết, hãy nghe ta hỏi đã...

Giọng nói của hắn vừa ngắn, vừa lầy giọng trầm trầm y như giả tạo chứ không phải là giọng thật...

Chu Thất Thất nói lớn:

- Nếu ngươi không lấy khăn che mặt xuống thì có hỏi cả ngày ta cũng không nói một câu.

Người che mặt hỏi:

- Cô quả thật như thế à?

Chu Thất Thất lạnh lùng:

- Ngươi không tin tùy ngươi ...

Người che mặt cười nhạt:

- Đại Hoàng.

Hắn chỉ gọi rồi hất mặt ra hiệu...

Gã có tên Đại Hoàng cười nhe răng trắng nhớn như chó sói, hắn bước lại gần Chu Thất Thất, chụp lấy thân áo của nàng ...

Bị nhắc bổng lên như một con gà, Chu Thất Thất la lớn:

- Ngươi muốn làm gì?

Gã Đại Hoàng cười sáng sặc:

- Người ấy hỏi cô, cô phải nói, biết chưa?

Chu Thất Thất rít lên:

- Ta... ta không ...

Gã Đại Hoàng cười sáng sặc:

- Không à?

Năm ngón tay của gã như móc sắt bấu vào thân áo của Chu Thất Thất xé toạc một đường...

Chu Thất Thất muốn búng cho hấn một đá, nhưng tay chân nàng mềm nhũn, nàng đành nghiêng răng:

- Hối đi .

Gã che mặt cười nhạt:

- Vậy là được. Chuyện gì lại chịu khổ chứ? Ta hỏi đây, ngươi có bằng lòng làm tì thiếp thứ hai mươi bảy của Vương gia ta không?

Chu Thất Thất giận dữ:

- Con chó... khôn nạn.

Gã Đại Hoàng thét lớn:

- Ngươi dám hờn?

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Ta đã lọt vào tay chúng bây, muốn giết hay muốn làm gì thì làm, tự ý chúng bây, đừng có hỏi bằng lòng hay không gì cả, súc sinh .

Gã che mặt hỏi:

- Thật không bằng lòng à?

Chu Thất Thất trừng mắt không thềm nói...

Gã che mặt hát hàm:

- Đại Hoàng.

Gã mặt đen đỏ lại nhe răng trắng nhớn và bầu tay lên ngực áo nàng.

Xoạt.

Thân áo hoàn toàn toạc ra bày một thân thể trắng ngần lồ lộ...

Nàng lăn tròn trên chiếc phản thét lớn:

- Ác tặc... lũ chó...

Gã che mặt cười gằn gằn:

- Ngươi có chịu không?

Chu Thất Thất chảy nước mắt:

- Ta là vật trong tay của chúng bây, chúng bây muốn gì ta cũng không phản kháng được, bằng lòng hay không bằng lòng cũng thế mà thôi.

Gã che mặt lắc đầu:

- Không, khác chứ.

Chu Thất Thất cắn răng:

- Ta... ta...

Gã che mặt hỏi:

- Sao?

Chu Thất Thất nghiêng răng thật chặt:

- Không bằng lòng, chết cũng không bằng lòng, ngươi bảo tên chó chết đó xé hết quần áo ta đi, lãng nhục ta đi... ta không bằng lòng thì chúng bây làm gì ta cũng không bằng lòng. Thân của ta dù có bị dơ, lòng của ta cũng không hề chịu theo bọn chó của chúng bây đâu.

Gã che mặt lặng thinh...

Hình như hấn không dè nàng lại có thể trả lời như thế...

Hấn chưa ra lệnh, tên Đại Hoàng cũng chưa ra tay...

Qua một lúc lâu, gã che mặt nói, thật chậm:

- Đại Hoàng, đem nó giam vào trong địa lao, để cho nó suy nghĩ lại.

Lại rơi vào địa ngục. Quả là trời không dành cho nàng một may mắn nào lâu dài...

Đã nói đến địa lao nghĩa là nói đến hầm tối... Mà bất cứ một cái hầm giam nào cũng giống như nhau. Cũng âm u, cũng ẩm ướt... Đối với trang viện hoa lệ bên trên, địa lao này quả là địa ngục.

Tên Đại Hoàng quả là một thứ dã nhân, hấn không biết gì gọi là “thương hương tiếc ngọc”, hấn mang Chu Thất Thất tới miệng hầm rồi quăng bừa nàng xuống vực đá y như là một bao cát chứ không không phải là người...

Cái ném đó làm cho Chu Thất Thất nghe như xương cốt đều gãy hết, nàng rú lên một tiếng rồi ngất lịm...

Không biết nàng ngất như thế đến bao lâu, đến chừng tỉnh lại thì chợt nghe bên tai có một giọng gọi ngọt ngào quen thuộc:

- Thất Thất ... Thất Thất ... Tỉnh dậy đi... Thất Thất ...

Nàng nghe bên tai mà lại cảm như ở tận đâu đâu, nhỏ lắm, xa lắm...

Giọng nói chứng tỏ con người đã bị quá nhiều hành hạ, đến hồi kiệt lực giọng nói trở thành yếu ớt, mòn mỏi...

Nhưng không vì thế mà nàng không phân biệt được... Nàng nghe rõ ràng giọng nói của con người có bộ mặt khô ngô, có đôi mắt long lanh, có đôi mày xếch ngược: giọng nói của Trầm Lăng.

Chu Thất Thất vòng tay ôm chặt lấy cổ chàng, run rẩy:

- Trầm Lăng ... phải không ... phải anh đây không?

Trầm Lăng thở dài:

- Thất Thất, tôi đây. Trầm Lãng đây.

Nước mắt nàng bật trào ra... nước mắt đau thương, nước mắt kinh sợ và nước mắt vui mừng...

Nàng nói bằng một giọng run run:

- Trầm Lãng, đây là thật sao? Hay là mình nằm mộng?

Nàng ôm chặt lấy Trầm Lãng, y như để xác nhận đây là sự thật, và sợ mộng đẹp này bị mất đi.

Trầm Lãng thở dài:

- Thất Thất, đây là thật... Thật chứ không phải là mộng đâu.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi biết mà, tôi biết anh sẽ đến cứu tôi ... tôi biết anh không bao giờ để bọn ác ma làm nhục tôi ... tôi biết anh nhất định sẽ đến cứu tôi ...

Lặng đi một lúc, Trầm Lãng thở ra:

- Tôi chưa phải đã cứu được Thất Thất ...

Chu Thất Thất run giọng:

- Sao vậy? Chưa cứu ra... Tại sao... a... anh ... anh cũng bị bắt ư?

Nhưng Trầm Lãng khỏi phải trả lời...

Chu Thất Thất nhìn quanh, chính Trầm Lãng cũng bị nhốt nơi đây.

Như bị ngọn dao xuyên qua cổ họng, Chu Thất Thất nghe đau nhói, nghẹn ngang...

Nàng sững sờ, toàn thân tê dại như đá gỗ...

Trầm Lãng cũng mất đi nụ cười cố hữu trên môi...

Chàng buồn bã cúi đầu:

- Tôi bây giờ cũng không còn cách gì nữa cả... Tôi bây giờ trở thành vô dụng... Có lẽ Thất Thất ... đã thất vọng rồi... Tôi chết được có lẽ còn hơn...

Chu Thất Thất trào nước mắt:

- Không ... không ... anh không thể chết. Chỉ cần gặp mặt được anh là tôi mãn nguyện, không thất vọng gì cả.

Trầm Lãng nói:

- Nhưng... bây giờ ...

Chu Thất Thất lắc đầu nguầy nguậy:

- Đừng... đừng nói gì cả... Tôi van anh, đừng nói gì nữa cả... Anh ôm tôi đi, ôm thật chặt đi... Tôi không cần gì nữa cả.

Thật vậy, nằm trong lòng Trầm Lãng cái gì nàng cũng đều quên hết.

Cảm tình của Kim Vô Vọng, sự thân thiết của Hùng Miêu Nhi cho gì đi nữa, cho ai đi nữa nàng cũng quên hết. Nàng chỉ cần gần gũi một mình Trầm Lãng ... Nàng không phải là người vong ân bội nghĩa, nhưng ân thì đền, nghĩa thì đáp, còn tình nàng, nàng chỉ gửi vào một mình Trầm Lãng mà thôi... Tình của nàng đối với Trầm Lãng đã thâm căn nhập cốt, cho dù trong giờ phút chết đến nơi, nàng cũng có thể vui vẻ bên chàng...

Hầm giam u ám như một ngôi mộ. Khí lạnh toát ra từ chân nền âm thầm như đang gặm lòn mòn sinh mạng của con người... Nhưng nằm trong lòng Trầm Lãng, Chu Thất Thất vẫn thấy địa ngục là thiên đường.

Nàng kể lại những chuyện mà mình đã gặp, chuyện đau khổ, lo lắng, buồn rầu tưởng nhớ... Nàng nói hết cho Trầm Lãng nghe, chừng như nàng cho rằng tất cả những gì trong hoạn nạn nàng đã được đền bồi, sự đền bồi đó là nàng đã gặp được Trầm Lãng.

Riêng Trầm Lãng, chàng cứ cúi mặt thở, trong hoàn cảnh này chàng biết nói gì được nữa.

Chu Thất Thất ngửa mặt nhìn chàng, trong bóng tối lờ mờ, môi nàng khẽ động, bao nhiêu lần muốn nói, nhưng rồi lại làm thinh...

Nhưng cuối cùng không đành được nữa, nàng khẽ hỏi:

- Tại sao? Tại sao anh lại bị đưa vào đây?

Trầm Lãng nói:

- Thuốc mê, thật tôi không ngờ, chỉ ghé vào một cái quán nhỏ hẻo lánh uống một ly sữa đậu nành mà cũng có thể bị thuốc mê, một bước sơ sẩy là thành họa lớn... Cho đến lúc tỉnh dậy thì mới hay bị nhốt vào đây.

Chu Thất Thất chảy nước mắt:

- Chắc là anh bị họ hành hạ khổ sở lắm... thấy không ... cả giọng nói của anh cũng bị lạc đi... Thật là lũ ác ma khốn nạn...

Trầm Lãng lắc đầu:

- Bây giờ căm hận cách mấy cũng không làm gì được.

Chu Thất Thất hỏi:

- Nói đi, nói cho tôi nghe đi, họ đã hành hạ anh như thế nào? Anh chịu đựng đau khổ ra sao? Nói đi, nói cho tôi biết đi... tôi van anh mà... nói đi.

Trầm Lãng cắn môi làm thinh...

Chu Thất Thất nũng nịu:

- Tôi biết mà, anh không chịu nói, khổ gì anh cũng không nói, anh không phải là hạng người đi kể cái khổ của mình cho người khác nghe... Nhưng đối với tôi ... với tôi anh cũng không nói nữa sao?

Trầm Lãng ngập ngừng:

- Tôi ... tôi biết nói làm sao?

Chu Thất Thất nhăn mặt:

- Chứ họ đối xử với anh làm sao? Họ hành hạ anh làm sao tôi sẽ hành hạ họ như thế... Tôi sẽ hành hạ họ bằng mười lần hơn nữa... sẽ làm cho họ, cho lũ chó đó biết tay tôi...

Rồi nàng vụt làm thỉnh ngơ ngạc một hồi... nàng vùng khóc nức nở:

- Mà bây giờ luôn cả cái chết tôi chết còn không được thì còn mong gì đối với họ, còn mong chuyện báo thù. Thật là tôi ngu quá, tôi điên rồi... tôi ... tôi tức quá...

Trầm Lãng dịu giọng:

- Thất Thất, đừng khóc... thù phải báo được chứ sao không ...

Chu Thất Thất ngẩng mặt lên nín khóc:

- Sao? Anh có thể?

Trầm Lãng gật gật đầu:

- Cơ hội, chỉ cần có cơ hội...

Ngay lúc đó, thỉnh linh một vệt sáng từ trên rơi xuống...

Trầm Lãng ôm Chu Thất Thất lắc đầu nhảy tránh qua mây thước.

Một cái mặt của gã đại hán y như mặt chó mực dòm xuống... Từ dưới hầm dòm lên miệng cách xa gần năm trượng, trông bộ mặt của hắn quả không phải là mặt người ... Chu Thất Thất hét:

- Dòm cái gì?

Gã đại hán cười nhe răng trắng nhởn:

- Đói hôn?

Chu Thất Thất quát lớn:

- Đói chết cũng được, cút đi.

Gã đại hán đưa tay cầm một vật quơ qua quơ lại trên miệng hầm hỏi:

- Đây là bánh bột chúng ta để cho chó ăn, có cần không?

Chu Thất Thất giận dữ:

- Ngươi là chó, chúng bay là chó, là heo chứ ai...

Nhưng miệng nàng đã bị Trầm Lãng lấy ta bịt lại. Và Trầm Lãng ngẩng mặt lên

nói:

- Vậy thì xin phiền đại ca ném bánh đó xuống đây.

Gã đại hán cười ha hả:

- Không ăn thì rã ruột, ngươi khôn đó.

Và hấn vung tay, quả nhiên mấy chiếc bánh rơi xuống...

Bánh rơi trúng nền đá kêu côm cốp, chứng tỏ bánh nguội lâu rồi, có lẽ còn cứng hơn đá.

Chờ cho nắp hầm đập lại, Trầm Lãng buông tay bịt miệng Chu Thất Thất ...

Nàng có vẻ tức giận:

- Anh ăn miếng bánh đó hả?

Trầm Lãng nói:

- Cho dầu không ăn thì cũng có chỗ dùng.

Chu Thất Thất ngạc nhiên:

- Dùng vào việc gì?

Trầm Lãng nói:

- Có cơ hội sẽ dùng.

Và chàng nhặt hết mấy chiếc bánh bỏ vào trong áo...

Chu Thất Thất nhìn chàng trân trối một hồi rồi nàng vụt hỏi:

- Nội lực của anh chưa bị mất à?

Trầm Lãng gật đầu:

- Còn tốt.

Chu Thất Thất lộ vẻ vui mừng:

- Hèn gì mà anh nói còn có thể báo thù, phải rồi, chỉ cần nội lực anh đừng mất thì dù chúng mình đến mười tám tầng địa ngục thì anh cũng có thể thoát ra...

Trầm Lãng hỏi:

- Cô tin tôi như thế à?

Chu Thất Thất nhượng mắt:

- Tin chứ, tin chắc vậy đó.

Nàng bò tới ngồi bệt vô lòng Trầm Lãng ...

Làm thinh một lúc nàng lại nói:

- Phải rồi, anh xem tôi có ngờ ngẩn không? Gặp được anh tôi mừng quá nên quên hết, có một việc quan trọng mà tôi cũng quên luôn.

Trầm Lăng hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng?

Chu Thất Thất thấp giọng làm như sợ ai nghe:

- Kim Vô Vọng đưa bọn Triển Anh Tông đến Nhân Nghĩa Trang, nhưng sau khi vào đến cửa, họ bị chất độc mà chết cả. Bọn Lý Trường Thanh bảo đó là thủ đoạn của anh nên họ quyết tìm anh ...

Trầm Lăng hết hồn:

- Có chuyện ấy sao?

Chu Thất Thất nói:

- Chuyện đó tự miệng họ nói thì có lẽ là sự thật.

Và nàng lại hỏi:

- Anh có thể đoán ra manh mối không?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Câu chuyện mới nghe thình lình, không dám đoán đại đâu...

Chu Thất Thất nói:

- Tôi dám chắc vụ này do Vương Lâm Hoa làm ra chứ không ai cả. Mà tôi không biết tại sao anh lại đi tỏ ra thân thiện với con người ấy như vậy.

Trầm Lăng cười:

- Mình phải thấy kẻ địch nào chính, phương chi thế lực của Khoái Lạc Vương mạnh lắm, mà Vương Lâm Hoa lại không phải là đồng bọn của hắn. Vô luận thế nào ta cũng không nên một mình phải chịu nhiều mũi nhọn.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi thấy hắn còn nguy hiểm hơn Khoái Lạc Vương nữa... Theo tôi thì anh nên tạm thời đừng ra mặt đối địch với Khoái Lạc Vương, mà không để cho mẹ con hắn thông dong như thế ấy.

Suy nghĩ một giây Trầm Lăng nói:

- Thật ra nếu cùng với mẹ con Vương Lâm Hoa khai chiến thì phần thắng cũng không chắc được nhiều đâu.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Anh cứ tăng người lên mà lại giảm giá trị mình xuống như thế. Có điểm nào anh yếu hơn Vương Lâm Hoa đâu, và hẳn có việc nào tỏ ra hơn anh được chứ?

Trầm Lãng thở ra:

- Việc nào khác hơn thì khoan nói, chỉ nói tài lực, vật lực thôi tôi cũng không bằng một góc của hắn... Tiền tài thế lực là một vấn đề khá mạnh, làm sao có thể hơn họ được. Người của họ đông, phương tiện của họ nhiều, lấy việc trong chiếc quán nhỏ mà họ cũng có người bỏ thuốc mê bắt được tôi đây cũng đủ cho mình thấy rõ điều đó. Chỉ tiếc vì mấy ngày trước tôi xem nhẹ nó quá...

Chu Thất Thất nói:

- Tiền tài mà có gì phải lo. Tôi có...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Cô có thì tôi có làm gì được?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi có thì anh có chứ.

Trầm Lãng có vẻ không bằng lòng:

- Tôi đâu phải là hạng người có thể tiếp nhận tiền như thế.

Chu Thất Thất cố nói:

- Chứ tôi có tiền chẳng lẽ...

Trầm Lãng khoát tay:

- Thôi, đừng nói nữa.

Chu Thất Thất làm thinh lúc lâu, rồi nàng nói giọng buồn buồn:

- Cứ tạm nói rằng của tôi anh không thể nhận được đi, nhưng trong cuộc tranh chấp hiện nay, tôi cũng có một phần bổng lộc, có tiền xuất tiền, có sức ra sức, tôi không thể góp những gì tôi có cho đại cuộc võ lâm sao?

Trầm Lãng nói:

- Nhưng tôi làm sao bảo...

Chu Thất Thất chặn lời:

- Con người muốn làm chuyện lớn thì không nên câu nệ tiểu tiết. Nếu một việc nhỏ như thế mà anh giải quyết không thông thì lên núi làm hoà thượng cho rồi, còn nói đến chuyện thiên hạ làm gì.

Trầm Lãng lúng túng:

- Cái đó... cái ấy...

Chu Thất Thất sặc cười:

- Ấy đó, ấy đó gì? Kể như anh bị tôi thuyết phục một việc rồi nhé. Cho anh biết, cha tôi tuy cũng có hơi nhỏ nhen, nhưng cứng tôi lắm, bởi vì các anh chị lớn tôi đều có gia sản giàu có, chỉ riêng tôi chỉ biết tiêu chứ không biết làm ra tiền...

Trầm Lãng cười:

- Nói đúng quá.

Chu Thất Thất xí một tiếng dài:

- Nghe người ta nói nè... Sở dĩ cha tôi đem cả gia tài mà không đứng ra chia bầy, để cho một mình tôi là tại vì thế, và anh nhớ rằng nó không phải là nhỏ đâu nhé.

Trầm Lãng nói:

- Hèn nào người trong giang hồ đều gọi cô là thiên kim tiểu thư.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Đừng có gheo người ta, để người ta nói cho nghe...

Trầm Lãng cười:

- Thôi, thôi... nói đi.

Chu Thất Thất điểm điểm ngón tay:

- Này nhé, số gia tài đó, thưở mười hai tuổi tôi đã được tự do xài rồi, nhưng dù sao còn để trong nhà ông, mình xài thấy bất tiện quá, cho nên tôi tìm cách này cách nọ làm cho ông giao hết cho tôi, sau đó tôi lại dời sang nhà người chị ba tuốt luốt.

Nàng cười và nói tiếp:

- Anh rể thứ ba của tôi là người Sơn Tây, rất giỏi tính toán buôn bán, mà lại sợ tôi lắm. Tôi đã nói rõ với anh ấy trước là tôi không cần đến lời làm ra bởi số vốn của tôi, nhưng khi cần chi dụng thì phải trao lệ cho tôi ...

Trầm Lãng hỏi:

- Anh rể thứ ba của cô có phải “Lục Thượng Đào Chu” Phạm Phần Dương không?

Chu Thất Thất trở mắt:

- Lạ nhỉ, sao ai anh cũng biết hết vậy?

Trầm Lãng cười:

- Những kẻ thành danh chốn giang hồ ít có ai mà tôi không biết, huống chi cái con người giỏi múa cây quạt sắt ấy thì làm sao lại không biết được.

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Giỏi, cho anh là giỏi đó. Bây giờ tôi nói cho anh biết một điều này nữa, là do lời ước hẹn, thì nếu có tín vật của tôi trong tay thì bất cứ nơi nào, trong ba mươi bảy phủ trong bốn tỉnh cũng đều có thể muốn lấy bao nhiêu tiền, bất cứ bao giờ cũng được.

Trầm Lãng hỏi:

- Sao hẳn lại có thể tin cô như thế?

Chu Thất Thất cười:

- Tiền của hẳn tuy không ít, nhưng tôi thì lại nhiều hơn hẳn thì làm sao hẳn lại dám không tin tôi chứ.

Trầm Lãng hỏi:

- Như vậy tín vật đó chắc cô luôn giữ chặt trong mình?

Chu Thất Thất cười:

- Tín vật của tôi là cái gì không ai đoán nổi cả. Tín vật ấy luôn luôn ở trong mình tôi, ai muốn cướp cũng không cướp được.

Trầm Lãng ngạc nhiên:

- Ở trong mình cô?

Chàng ngạc nhiên cũng phải, vì quần áo của nàng đã từng bị người xé rách, thay đổi, nếu tín vật ấy cất trong mình thì làm sao còn được?

Chu Thất Thất cười:

- Ở trong mình tôi chứ đâu, chính tôi ...

Trầm Lãng khoát tay:

- Đừng nói cho tôi biết.

Chu Thất Thất nói:

- Chẳng những nói cho anh biết, mà còn trao nó cho anh nữa.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không, tôi không ...

Chu Thất Thất trừng mắt:

- À, anh tính nuốt lời hả? Vừa rồi anh đã bằng lòng, và lại vì cần phải thắng địch thủ để mưu sự an toàn cho toàn thể võ lâm, anh dùng nó đâu có phải là bất chính.

Trầm Lãng đuối lý làm thinh...

Chu Thất Thất nói thật nhỏ:

- Hai cái hạt châu tôi đeo ở lỗ tai tức là tín vật, hai cái hạt châu này coi thì tầm thường nhưng hai mặt của hạt châu đều có khắc dấu. Bên trái chữ “Chu”,

bên phải hai chữ “Thất Thất”. Cầm tín vật này có thể lấy được ít nhất là bảy mươi vạn lượng hoàng kim. Nhớ vàng ròng chứ không phải bảy mươi vạn lượng bạc đâu nhé. Với số đó sẽ làm được nhiều việc lắm.

Số vàng quá lớn làm cho Trầm Lăng cũng phải ngạc nhiên, vì với số vàng này thật có thể muốn làm chuyện gì to tát cũng được cả.

Chu Thất Thất cười:

- Vật quý giá như thế ở trong mình tôi, thế mà tiếc cho cái bọn đã từng bắt giữ tôi lại không bao giờ để ý.

Trầm Lăng gật gù... Đúng là vật không đáng để ý. Người con gái dù sang dù hèn cũng đều có đôi hoa tai, huống chi đôi hoa tai của Chu Thất Thất đeo không phải là kim cương mà là hột đá mài quá tầm thường. Nói là hạt châu là vì đeo tai rồi gọi quen miệng, chứ thật ra phải gọi là hột đá mài mới đúng